

Ὁ κ. δὲ Βουζιέρ μετὰ τὸν πῖλον εἰς τὴν χεῖρα ἐπροχώρησε πρὸς τὴν νεάνίδα.

— Εἶχα τὴν τιμὴν νὰ συστηθῶ ὑμῖν. εἶπεν, εἰς Βρινιάκ, παρὰ τῷ μαρκησίῳ δὲ Φερόλ, δεσποινίς.

— Πράγματι, κύριε εἰσαγγελεῦ.

— Θὰ μᾶς συγχωρήσετε ὅτι εἰσβάλλομεν τοιοῦτοτρόπως εἰς τὰς γαίους σας, ἀλλ' ἀνάγκη ἐπείγουσα τὸ ἐπιβάλλει.

— Ὁλιβερά ἀνάγκη, εἶπεν ἡ Καικιλία, ἐλπίζω ὅμως ὅτι ἐκ τῆς ἐπισκέψεώς σας ταύτης θὰ δυνηθῇτε νὰ ἐκτιμῆσετε τὴν ἀξίαν τῶν λόγων μίᾳς παράφρονος.

Διὰ νεύματος ἔδειξε τῷ κυρίῳ δὲ Βουζιέρ ὅτι ἐπεθύμει νὰ τῷ ὁμιλήσῃ ἰδιαιτέρως.

Ὁ παρισινὸς ἠνύνησε τοῦτο καὶ ἠκολούθησε τὴν νεάνίδα.

Αὕτη ἔστη ὑπὸ ὑψηλὴν προαιωνίαν δρῦν.

— Εἰσθε εὐγενεῖς καὶ ἀνθρωποι τοῦ κόσμου, κύριε εἰσαγγελεῦ, εἶπε. Δύναμαι λοιπὸν νὰ σᾶς ὁμιλήσω ἀπροκαλύπτως. Δὲν ἔχει οὕτως;

— Ὁμιλήσατε, δεσποινίς.

— Οἱ Κερανδάλ εἰναι συγγενεῖς μας, μακρυνοὶ ἂν θέλετε, ἀλλὰ ὅπως δὴποτε συγγενεῖς. Ἀγνοῶ ἂν εἰναι ἀληθὴ ὅσα λέγονται. Ἀλλως τὸ θρυλλούμενον ἔγκλημα εἰναι πολὺ παλαιόν, ὃ δὲ αὐτουργὸς ἐτιμωρήθη δὲν ζῇ πλέον. Ἡ θυγάτηρ τοῦ θύματος, συγγενὴς μας ἐπίσης, δὲν κατηγορεῖ τινα. Εἰσθε ἰσχυροὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ καὶ δύνασθε ν' ἀποσιωπήσετε τὴν ὑπόθεσιν διὰ τοῦτο θὰ σᾶς ὀφείλομεν ἀπειρὸν εὐγνωμοσύνην. Ἀλλως τε, σᾶς βεβαίῳ ὅτι ἡπροξενηθεῖσα ζημία θὰ ἐπανορθωθῇ τελείως, οὕτως ὥστε ἡ ἀποζημίωσις νὰ ὑπερβῇ κατὰ πολὺ τὴν ἀπώλειαν, καὶ ἂν πρόκειται νὰ πληρώσω ἑκατομμύρια.

Ἰδοὺ, κύριε εἰσαγγελεῦ, τί ἤθελα νὰ σᾶς εἰπω. Εἰς ὑμᾶς ἤδη ἀπόκειται νὰ πράξετε ὡς βούλεσθε.

Ὁ κύριος δὲ Βουζιέρ δὲν ἀπήντησε, δι' ἑνὸς ὅμως βλέμματός ἐβεβαίωσεν αὐτὴν ὅτι θὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει τοῦ τὴν αἰτησίν της.

Ἡ Καικιλία ἐχαίρεισεν αὐτὸν ἐπιχαρίτως, διήλθε πάλιν πρὸ τοῦ ἀνακριτοῦ, ὃν ἐχαίρεισεν ἐπίσης καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς χέρσου.

— Ἰδοὺ καὶ ἄλλη ὥρξια, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς.

— Ἀλλ' αὕτη, κύριε εἰσαγγελεῦ, παρετήρησεν ὁ Ἀριστείδης Κεσέρ, ἔχει ἑκατομμύρια.

— Τὰ ἑκατομμύρια δὲν βλάπτουσι κατὰ τι, κύρ Κεσέρ.

Ὁ γραμματεὺς ἐποίησε κίνησιν καταφρονήσεως.

— Καλά, εἶπεν, εἰναι τὰ ἑκατομμύρια, πλειότερον ὅμως ἀξίζει ἡ φιλοσοφία.

Καὶ ἤρξατο πάλιν σχεδιάζων ἐν ἀδιαφορίᾳ.

ΙΘ'

Ἡ τελευταία συνέντευξις.

Ἡ Καικιλία ὄντως ἠσθάνετο ὅτι ἔζη. Ἦτο ἐλευθέρα.

Ὁ γάμος ἐκεῖνος, εἰς ὃν μετὰ τρόμου ἀπέβλεπε, δὲν θὰ ἐπραγματοποιεῖτο πλέον.

Πρὶν ἢ ἀπέλθῃ τοῦ πύργου, ἔγραψεν ὀλίγας γραμμὰς μετὰ τὸ πρόγευμα εἰς τὴν φίλην αὐτῆς Βέρθαν Ρισάρ.

«Καλὴ μου φίλη,

Ἔσο ἡσυχος. Ὁ σύζυγός σου μὲ ἔσωσε. Ἐτελείωσε. Δὲν νυμφεύομαι πλέον. Δὲν θέλω πλέον νὰ νυμφευθῶ. Χάρης εἰς σᾶς μένω ἀνεξάρτητος.

Ἐννοεῖς τὴν εὐδαιμονίαν μου; ἡ μήτηρ μου ἐπιδοκιμάζει τὴν ἀπόφασίν μου. Σήμερον τὴν πρωῒν ἔλαβα τὸ πρῶτον ἀληθῶς μητρικὸν φίλημά της. Ὅλοι αἱ εὐτυχίαι συγχρόνως. Εἶναι καλλιτέρα ἢ ὅσον τὴν ἐφανταζόμην. Τὸ μάρμαρον ἐνεψυχώθη καὶ εἶδον ἐν δάκρυ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

Ἀσπάζομαι ἑκατοντάκις τὸν σύζυγόν σου καὶ τὸ θυγάτριόν σου ἐκ μέρους μου.

Ἡ χαρά μου εἶναι ἀπερίγραπτος. Θὰ σοὶ διηγηθῶ τὰ πάντα προσεχῶς.

Σὲ ἀγαπῶ, Βέρθα μου, καὶ σὲ φιλῶ.

Ἡ Καικιλία σου».

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ.

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

«Ἀΐφνης ἤκουσα ψίθυρον, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀμνηρᾶς, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ἐξερχόμενος τοῦ ἐδάφους καὶ μοὶ ἔλεγεν:

— Οἱ Προβηγκιανοὶ πυρπολοῦν τὰ ἀνάκτορα, ἐκεῖ δὲ εἰναι κεκλεισμένος ὁ ὕβριστής σου· ἂν ἀποθάνῃ, ποῖος θὰ ἀποπλύνῃ ἀπὸ σοῦ τὴν αἰσχύνην; Ἐλησμόνησας ὅτι ἡ θεραπεία ἔγκειται ἐν τῇ χειρί, ἡ ὁποία σὲ ἐτραυμάτισεν;

Ἡ γέρθην ἀμέσως καὶ ἐσκέφθην ὅτι ἂν ἐγὼ δὲν ἠδυνάμην νὰ πολεμήσω, ἠδυναντο ὅμως οἱ ἰδικοὶ μου. Ὡπλιστα λοιπὸν αὐτοὺς καὶ τοὺς ὠδήγησα εἰς τὰ ἀνάκτορα· ἄγνοῶ τί εἶχε καταλάβει τοὺς ἐχθρούς. Ἰσταντο ἀκίνητοι, ὥσει ἐφοβοῦντο νὰ προχωρήσωσι.

Προσεβάλλομεν αὐτοὺς, τοὺς διεσκορπίσαμεν, εἰσῆλθομεν εἰς τὰς φυλακὰς καὶ ἐξηγάγομεν ἐκεῖθεν τὸν κόμητα Ἰορδάνην. Εἶπον αὐτῷ διατὶ ἔτρεξα νὰ τὸν σώσω, καὶ αὐτὸς μοὶ ἀπήντησε θρηνητῶν ὅτι ἀποῦ ὁ Μαμφρέδης ἐφευγεν ἕνεκα τῆς ἀπιστίας τῶν ἰδικῶν του, δὲν ἤθελε νὰ ζήσῃ, διὰ νὰ ἀκούσῃ τὰς ἐπιπλήξεις, καὶ ὅτι ἐμίσει τὴν ζωὴν.

Εἶπον αὐτῷ ὅτι εἶχε δίκαιον, ἀλλ' ὅτι καὶ ἐγὼ δὲν ἠδυνήθην νὰ προλάβω τὸ κακόν, ἀλλὰ νὰ τὸ ἐκδικήσω, καὶ τὸ ἐξεδίκησα, διότι αἱ κεφαλαὶ τῶν ἀφέντων

φρουρῶν εἰς τὴν Πύλιν τοῦ Ταχυρρόου, ἐτάφησαν χωριστὰ ἀπὸ τὰ σώματά των. Ἐδωκα αὐτῷ ὅπλα καὶ ἵππον καὶ ἐξήλθομεν· οἱ δὲ Προβηγκιανοὶ κατέλαβον τὰ ἀνάκτορα».

— Καὶ τὰ ἐπυρπόλησαν;

— Ὅχι, διετήρησαν αὐτά, ὅπως διανυκτερεύσῃ ὁ Κάρολος.

— Ὡ Κάρολε! Χαίρεις ἤδη ἀναπαυόμενος ἐπὶ τῆς κλίνης τῶν ἡττηθέντων. Χαίρεις, ἀλλὰ ἐπικαλοῦμαι μάρτυρα τὸν κόσμον ὁλόκληρον ὅτι τοῦτο δὲν συνέβη ἕνεκα δειλίας τοῦ υἱοῦ τοῦ Φρειδερίκου.

— Τώρα, ὅτε ὁ Κάρολος ἔθεσε τὸν πόδα ἐν τῷ βασιλείῳ, ἀνάγκη νὰ παραχωρήσωμεν εἰς αὐτὸν κατὰ.

— Τί εἶπες, Ἀμνηρᾶ; ἀπὸ τῶν χειλέων σου ἐξῆλθον τοιοῦτοι λόγοι;

— Βέβαια, δὲν εἰναι χριστιανός; Θὰ ἀρνηθῇς αὐτῷ μίαν πῆχυν γῆς νὰ ταφῇ;

— Εἴθε νὰ μὴ ἀναγκασθῶ νὰ παραχωρήσω αὐτῷ περισσότερον! Ἐξακολούθησον τὴν διήγησίν σου.

— Ἐτελείωσα, βασιλεῦ μου. Ἡ θελήσαμεν ἀπαξ ἔτι νὰ δοκιμάσωμεν τὴν τύχην· ἀλλ' οἱ ἐχθροὶ ἦσαν ἀγρυπνοὶ. Ἐφονεύσαμεν πολλούς, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ τῶν ἰδικῶν μας ἐφονεύθησαν.

Δις ἐνῶ ἔτρεχον ἄοπλος, ἐνθαρρύνων τοὺς Σαρακηνούς, ἐν τῇ συμπλοκῇ, ὁ Ἀγαλῶνος μὲ ἐκάλυψε διὰ τῆς ἀσπίδος του καὶ μὲ ὑπερήσπισε κατὰ τῶν ἐχθρικῶν προσβολῶν.

Ἰορδάνη, σὲ νῦχαρίστησα τότε περὶ τούτου, καὶ σὲ εὐχαριστῶ καὶ τώρα καὶ θὰ σὲ εὐχαριστῶ καὶ πάντοτε. Ἐν τούτοις, οἱ Προβηγκιανοὶ περιεκύκλουν τὸ φρούριον, καὶ ἤδη τὰ πρῶτα πεζικὰ τάγματα ἐφαίνοντο εἰσερχόμενα ἀπὸ τῆς πύλης τοῦ Ἀμβρούτσου. Ἦξευρον ὅτι ὁ Μαμφρέδης εἶχε σωθῇ, ἔφερον δὲ μετ' ἐμοῦ τὸν Ἀγαλῶνος.

Εἶχον ἐπιτύχῃ ὅτι ἐπεθύμουν.

Ἐπυκνώσαμεν τὰς γραμμὰς καὶ ἀνατρέποντες πᾶν τὸ κωλύον τὴν πορείαν μας ἐξήλθομεν εἰς τὴν ἀνοικτὴν πεδιάδα».

Τὰ σκότη εἶχον ἀρχίσει ἀραιούμενα πρὸς ἀνατολάς. Τὰ ἀντικείμενα ἀνελάμβανον βαθμηδὸν τὸ διακεκριμένον σχῆμά των καὶ τὰ χρώματά των.

Ἡ ἡμέρα ἦτο ἐγγύς.

Αἱ σάλπιγγες ἔδωκαν τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως.

Ὁ βασιλεὺς ἱππευσεν καὶ ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τοῦ μικροῦ του στρατοῦ, διέβη τὸν οὐ μακρὰν τοῦ μέρους, ὅπου διεννικτέρευεν, ἀπέχοντα ποταμὸν Βολτουρνον καὶ διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς Τελέσης ἐβάδισε πρὸς τὸ Βενεβέντον.

Λέγεται ὅτι ὁ Μαμφρέδης, βλέπων περὶ αὐτὸν τόσους πιστοὺς, ἐπανελάμβανε συχνάκις:

— Καὶ ἡ συμφορὰ ἔχει τι τὸ καλόν. Ἐδοκίμασα ἤδη τοὺς ἀνδρας τούτους καὶ δύναμαι νὰ βασισθῶ ἐπ' αὐτῶν, ὡς ἐπὶ τῆς λεπίδος τοῦ ξίφους μου. Ἡ δεξιὰ μου θὰ κατασπαράξῃ μᾶλλον τὴν ἀριστεράν μου καὶ ὅχι αὐτοὶ νὰ μὴ θυσιασθῶσιν,

ὅπως διατηρήσῃσι τὸ στέμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ βασιλέως των.

ΚΗ'

'Αλλ' αὐτὸς φοβεῖται περισσότερο τὴν ἀτίμον ζωὴν ἢ τὸν ἐντίμον θάνατον. Ὅθεν, ἐπικαλεσθεὶς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ σταυροκοπηθεὶς, ἐξήφωλκε καὶ ἔστρεψε τὸν ἵππον του...

(ΣΤΡΟΓΓΥΛΗ ΤΡΑΠΕΖΑ 28.)

'Ας μάθῃ ν' ἀποθάνῃ ὁ ἡττηθεὶς βασιλεύς. Ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν προώρισται νὰ λήξῃ ἡ δοξα τοῦ, ἄς κλείσῃ διὰ παντὸς καὶ τὰ βλέφαρά του ἀπὸ τοῦ πεδίου, ὅπου καταβάλλει αὐτὸν ἡ ἰσχύς, ἄς ρίψῃ τὸ βλέμμα περὶ αὐτόν...

Ποία ἐλπίς τὸν κολακεύει;... Οὐδεὶς βραχίον ἀνυψοῦται ὑπὲρ αὐτοῦ...

Ὁ θρῆνος τῶν ἐγκαταλειμμένων, ὁ ἀπολλύμενος ἐν μέσῳ τῶν ὠρυγῶν τῆς νίκης, μόνος νῦν καὶ μετ' ἐπιμονῆς συγκεντροῦται ἐπὶ τῆς ψυχῆς του...

'Αν τοῦ θανάτου προτιμήσῃ νὰ ἐξευτελισθῇ, συρόμενος ὀπισθεν τοῦ θριαμβευτικοῦ ἄρματος τοῦ νικητοῦ, οἱ ἀνεχθέντες αὐτὸν ἄχρι τῆς στιγμῆς ταύτης, ἦσαν τι ἔλαττον ἐρπετῶν, τὸ δὲ βασιλικὸν διαδῆμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του εἶναι ὡς ἡ κέραμος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Πύρρου.

Δὲν βασανίζουσιν αὐτὸν οἱ χλευασμοὶ τῶν προδοτῶν;...

Εἰς τὸ τέλος ἐκάστης τῶν σκέψεων του δὲν βλέπει ἐκδίκησιν αἵματος, καὶ ἐπὶ τῆς κόψεως τοῦ ἐχθρικοῦ ξίφους δικαιοσύνην;...

Ὁ νικητὴς φοβεῖται τὸν Θεόν... δὲν θὰ τὸν φονεύσῃ... ἀλλὰ προσήκει εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἀπὸ τοῦ οὐοῦ ἐξηρτῶντο ἐκατομύρια ὁμοίων του, νὰ ζῇ ἐν τῇ πικρίᾳ τῆς ἀγωνίας, ἥτις προέρχεται ἐκ τῆς περὶ τῆς τύχης του ἀβεβαιότητος;...

Ἡ ὥρα τῶν παθῶν παρήλθε... δὲν δύναται δὲ ν' ἀντισταθμίσῃ αὐτὴν τὸ ἥμισυ τῆς αἰωνιότητος!...

Θὰ ζῇσῃ... Ἰδοὺ ἡ ζωὴ!...

'Εχον τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ διαδῆματος, ὅπερ δὲν θὰ κοσμήσῃ πλέον τὴν κεφαλὴν του, οὐδὲ τὴν κεφαλὴν τῶν υἱῶν του, θὰ καταναλίσκεται ἐν τῇ λάμπει του, καθ' ὅσον βλέπει προσεγγίζουσιν τὴν δύσιν τῆς ἐλπίδος... ὡς τὸ ὑπάρξαν πρὶν νύμφη ἡλιοτρόπιον εἰς τὰς καθ' ἐκάστην περιπετείας τοῦ παύσαντος ν' ἀγαπᾷ αὐτὴν ἀστέρος... Θὰ ὀρμᾷ κατὰ τῶν σιδηρῶν κιγκλίδων τῆς φυλακῆς του καὶ θὰ τὰς δάκνῃ πληρῶν αὐτὰς αἵματος... ἄχρις οὐ ἐξαντληθεὶς κυλισθῇ χαμαὶ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τῆς ἀδυναμίας.

Αἱ σκέψεις του εἶναι ὁ κατασπαράσσων τὰ σπλάγχνα του γύψ... φοβεῖται πᾶν φαγητόν... δὲν πίνει ποτόν, ἂν μὴ πρῶτον παρατηρήσῃ καλῶς αὐτὸ εἰς τὸ φῶς... δὲν κινεῖ βῆμα, ἂν μὴ βολιδοσκοπήσῃ πρῶτον τὸ ἔδαφος, ἵνα ἴδῃ ποῦ θὰ στηρίξῃ τὸν πόδα... Φοβεῖται καὶ αὐτὴν τὴν σκιάν του... Τὰ δὲ τέκνα του;... Οὐτε δύναται, οὔτε θέλει νὰ ἴδῃ αὐτά... Τί νὰ διδάξῃ αὐτοῖς;... Νὰ τὸν καταρῶνται;

... Ὁ κρότος τῶν ἀλύσεων μᾶλλον ἢ ἡ φωνὴ του θὰ ἀναθρέψῃ αὐτὰ ἐν τῷ μίσει... Νὰ δεῖξῃ αὐτοῖς τὴν ἀθλιότητά του;... Δὲν ἀρκεῖ αὐτοῖς ἡ ἰδική των;... Νὰ ἀκούσῃ αὐτὰ νὰ τὸν ἐπιπλήττωσι — πικρὰ ἐπιπληξίς! — διότι τὰ ἐγέννησεν;... Ὅχι! οὔτε νὰ ἴδῃ, οὔτε ν' ἀκούσῃ θέλει πλέον ψυχὴν ζῶσαν... Ὁ νοῦς του ἐξηγριώθη... ἡ ψυχὴ του ἀπεθριώθη... Οὐδεὶς λαλεῖ αὐτῷ, καὶ ὅμως ἀκούει ἀγνωστούς φωνάς, πρὸς τὰς ὁποίας ἀποκρίνεται...

Συχνάκις ἀνάμνησίς τις νίκης φλογίζει τὸ βλέμμα του... Ἀλλ' αἰφνης ταπεινοὶ αὐτὸ καὶ βλέπει τὴν ἀθλιότητα, εἰς ἣν περιήλθεν... ἀθλιότητα, ἣν καὶ αὐτὸς ὁ οἶκος δὲν ἔχει πλέον δάκρυα ἵνα θρηνήσῃ...

Οἱ ὀφθαλμοὶ του κλείουσι καὶ ἡ καρδιά του πιέζεται εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε οὐδὲ στεναγμὸν δύναται νὰ ἐκπέμψῃ.

Ἡ νίκη ἀνυψοῖ πάντοτε, καίπερ ἐνίοτε ἡ ἡττα δὲν ἀποθαρρύνει... Ἀλλὰ διὰ τὴν ἐξ ὀρεοχάλκου ψυχὴν, ἥτις ἠδυνήθη νὰ ἐπιζήσῃ τῆς ἡττης, ἡ τιμωρία ὑπῆρξε μείζων ἢ τὸ γέρας τοῦ στέμματος.

Ὁραία εἶναι ἡ μετὰ τὴν νίκην ἀνάπαυσις... Ἀλλ' ὠραιότερα τὴν πρῶταν, ὅταν χαιρετίζῃ αὐτὴν ἡ ἀπληστος ἰδέα τῆς κατακτήσεως.

Ὁ Κάρολος, ἅμα ἰδὼν διασκεδασθέντα τὰ σκότη, προσεκάλεσε τοὺς ἀκολούθους του, ὅπως ἐνδύσωσιν αὐτὸν τὴν βαρυτέρα τῶν πανοπλιῶν του. Χιλιάκις ἐπέπληξεν αὐτοὺς διὰ τὴν βραδύτητα των, ἐνῶ αὐτὸς ἐκεῖνος ἐν τῇ ἀνυπομονησίᾳ του ὑπῆρχεν ὁ αἷτιος αὐτῆς.

Ἐπὶ τέλους, ὀπλισθεὶς ἐξῆλθεν. Ἡ πρωτοπορεία τὸν περιέμενεν ἐν τῇ πλατείᾳ, ἐτοίμη πρὸς ἐκστρατεῖαν. Ὑπεδέξαντο αὐτὸν ἐν ἐπευφημίαις, πρὸς αἷς ἐκεῖνος ἀπήντησε μετριοφρόνως:

— Δὲν ἐνίκησαμεν ἀκόμη.

Αἱ διαταγαὶ ἐδόθησαν. Ὁ στρατὸς ἤρξατο κινούμενος.

Ὁ Κάρολος κατεδίωκε τὸν ἀντίπαλόν του μετὰ τῆς ἀπληστίας τοῦ ἱέρακος, γινώσκων καλῶς ὅτι μία στιγμὴ βραδύτητος δύναται νὰ μεταβάλῃ τὴν τύχην... καὶ ὅτι οἱ στρατιῶταί του, ἐν τῷ πρῶτῳ ἐκείνῳ ἐνθουσιασμῷ, ἦσαν ἀήττητοι.

Δὲν ἔλαβε τὴν ὁδὸν τῆς Καπύης, ὡς λίαν μακράν. Ἀπῆλθεν εἰς Βενάφρον. Γινώσκων δὲ ὅτι τὰ ἐν Ἀγίῳ Γερμανῷ διαπραχθέντα εἶχον ἀποξενώσει αὐτοῦ τοὺς Νεαπολίτας, — ἐφ' ᾧ καὶ ὁ τοῦ Πάπα ἀντιπρόσωπος ἐπέπληξεν αὐτὸν σφοδρῶς — ἠθέλησε νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ λάθος του ὅθεν ἐδέχθη προσηνέστατα τοὺς δημάρχους τῆς πόλεως καὶ ἀπέπεμψεν αὐτοὺς μετριοφρόνως, εἰπὼν:

— Ἀπέλθετε καὶ ἀναγγεῖλατε εἰς τοὺς συμπολίτας σας ὅτι ἦλθον ὅπως ἐπανορθώσω τὴν θρησκείαν καὶ ὅπως τοὺς ἐκδικήσω.

Εἶτα ἐπορεύθη πρὸς προσκύνῃσιν τῶν λειψάνων τοῦ ἀγίου μάρτυρος Νικάνδρου, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐκρέει κατ' ἔτος διαυγέ-

στατον ὑγρόν, καλούμενον ὑπὸ τῶν ἐγγχωρίων μύννα.

Ὅτε ὅμως ἐπεσκέφθη τὸν ναόν, ἡ ἐποχὴ τοῦ θαύματος εἶχε παρέλθῃ.

Ἐν τούτοις, τόσον θερμῶς παρεκάλεσε τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ Πάπα Πινιατέλλον, καὶ ὁ Πινιατέλλος τοὺς μοναχοὺς, καὶ οἱ μοναχοὶ τὸν ἅγιον, ὥστε οὗτος εὐηρεστήθη τὴν φορὰν ἐκείνην νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ.

Κρίνομεν περιττὸν νὰ περιγράψωμεν τὸν ἐνθουσιασμόν τοῦ πλήθους, ἐπὶ τῷ τελεσθέντι θαύματι.

Πάντες ἀνεμιμνήσκοντο ὅτι ὁ Μαμφρέδης οὐδέποτε μετέβη νὰ προσκυνήσῃ τὰ ἅγια λείψανα ἐκεῖνα ὅτι οὐδέποτε ὁ ἅγιος ἀνένεωσε, χάριν αὐτοῦ τὸ θαῦμα ὅτι ὁ Κάρολος ἦτο γνήσιος χριστιανός, ἀληθὴς πρόμαχος τῆς ἐκκλησίας, ἐνῶ ὁ Μαμφρέδης ἦτο αἰρετικὸς... καὶ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ὑποφέρωσιν ἐπὶ πλέον τὸν ζυγὸν ἐνὸς ἀνοσίου, ἐνὸς ἀφωρισμένου.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κοσεντίας ἔλυσε τὸν κατὰ τῆς πόλεως ἀφορισμόν, καὶ ἐσχόρπισεν ἀφειδῶς τοὺς θησαυροὺς τῶν ἀφέσεων.

Οἱ κώδωνες ἐκρούοντο χαρμολύνως.

Οἱ ἱερεῖς ἀπεκάλουν τὸν νέον κύριον βραχίονα τοῦ Ἰούδα.

Οἱ πολῖται, ἀήττητον καὶ φιλόφρονα.

Οἱ ὀλίγοι συνετοὶ εἰσίγων.

Ἡ ἐν Βενάφρῳ βραχεῖα διαμονὴ τοῦ Καρόλου διεσκέδασε τὴν ἀπαίσιον ἐντύπωσιν, ἣν εἶχον προξενήσῃ τὰ ἐν Ἀγίῳ Γερμανῷ διαπραχθέντα ὄργια, ἐνεθάρρυνε τοὺς διατάζοντας καὶ ἐνίσχυσε τοὺς ὀπαδούς του.

Ὁ κόμης τῆς Προβηγκίας κατέλιπε τὴν πόλιν ἐκείνην, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν εὐχῶν τοῦ πλήθους καὶ κατήλθε τὸν Βολτουρνον, ὅπως διέλθῃ αὐτὸν ἀσφαλέστερον, διότι, καίπερ οὗτος ἐξογκοῦται πλησιάζων πρὸς τὴν θάλασσαν, ρέει οὐχ ἥττον βραδύτερον ἢ ἀνωθι τοῦ Βενάφρου, καθ' ὅσον ἐκεῖ ἐκβάλλουσι τὰ δύο παραποτάμια Καβαλλιέρης καὶ Λόρδας.

Εἶχον φθάσῃ εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἠδύναντο νὰ διαβῶσιν εὐκολώτερον, καὶ ἤδη τάγματά τινα εἶχον διαβῇ, ὅτε ὁ Κάρολος εἶδεν ἐν τῇ πεδιάδι συνοδίαν φαινομένην ὅτι ἤρχετο πρὸς αὐτόν.

Ἔστη, ἀγωνὼν τί πρὸς αὐτὸν ἔφερον· ἀλλ' ὅτε ἐπλησίασαν, ἔγνω ὅτι ἦσαν πρεσβεῖα, ἐρχομένη νὰ ὑποβάλῃ αὐτῷ τὴν ὑποταγὴν τῶν Rocca d'Arce, Rocca d'Evandro, Rocca Guglielma, Rocca Monfina, Castel Forte, καὶ πολλῶν ἄλλων πόλεων καὶ φρουρίων, παραδιδομένων, τῶν μὲν ἐκουσίως, τῶν δὲ κατ' εἰσήγησιν τοῦ κόμητος Ρινάλδου.

Ὁ Κάρολος ὑπεδέξατο αὐτοὺς, καὶ τοὺς παρώτρυνε νὰ μείνωσι πιστοί, εἰπὼν ὅτι δὲν ἔθετε φρουρὰς εἰς τὰς ἀκροπόλεις, ὅπως μὴ δείξῃ ὅτι ἐδυσπίσται πρὸς αὐτοὺς... τὸ ἀληθές ὅμως ἦτο διότι δὲν ἤθελε νὰ ἐλαττώσῃ τὸν στρατόν του, καὶ εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ δώσῃ ἀποφασιστικὴν μάχην, μὴ ἀγνοῶν ὅτι ἐν ἡ θέσει εἶχον περιέλθῃ τὰ πράγματα ἢ ἐπιτυχία ἐξηρ-

τάτο ἐκ τῆς ἐκβάσεως μιᾶς καὶ μόνης μάχης... μεθ' ὃ οἱ πρεσβεῦται ἀπῆλθον εἰς τὰ ἴδια πλήρεις θωπειῶν καὶ ἀφέσεων.

Ὁ Κάρολος, διαβάς τὸν Βολτουρνον, ἔλαβε κατεσκευασμένως τὴν ἀγούσαν εἰς τὰς ὑπηρεσίας τῶν ὁρέων τοῦ Ματεσίου, ἀφίκετο δὲ περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου εἰς Ἀλίφην. Καὶ ἡ πόλις αὕτη ἠνέφξεν ἐπίσης αὐτῷ τὰς πύλας τῆς καί, ἂν ἦτο ἡσσαν αὐστηρός, οἱ πολῖται θὰ ἔφερον αὐτὸν ἐν θριάμβῳ ἀνὰ τὰς ὁδούς. Ὁ Κάρολος κατέστειλε τὸ κίνημά των τοῦτο, καὶ ἐκεῖνοι ἠρκέσθησαν ζητωκραυγούντες δι' ὅλης τῆς ἰσχύος τῶν πνευμόνων των, ὅπως καταπνίξωσι τὴν φωνὴν τῆς συνεδήσεώς των, καλοῦσαν αὐτοὺς προδότας. Ἄν ὁμως δύναται νὰ ὑπάρξῃ λόγος δικαιολογῶν τὴν προδοσίαν, οἱ Ἀλιφαῖοι εἶχον τοιοῦτον, διότι δὲν εἶχον λησμονήσῃ τὴν ὕβριν τοῦ Φρεδερίκου Β', ὅστις διὰ τοῦ κόμητος τοῦ Κελάνου κατέστρεψε σιδήρεα καὶ πυρὶ τὴν δυστυχῆ αὐτῶν πατρίδα... Μάτην ἐπεκαλοῦντο τὸ ἔλεός του. Ὑπῆρξεν ἀμείλικτος. Ἀποθανῶν δέ, κατέλειπεν εἰς τοὺς Ἀλιφαίους κληροδότημα ἐκδικήσεως, καὶ αὐτοὶ ἐξεδικήθησαν κατὰ τοῦ υἱοῦ του... Ἀνόσιον τὸ ἐγκλημα... ἀνοσιωτέρα ἔτι ἡ ἐκδίκησις!.. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἐγκλήματος γεννᾶται ἐγκλημα, καὶ ἡ ἀτιμία διαιωνίζεται ἐν τῇ κόσμῳ...

Ἡ Ταλέση δὲν ἀντέσχε κάλλιον τῆς Ἀλίφης. Ἡ παράδοσις ἰσχυρίζετο ὅτι ἐρείπια τινὰ πόλεως, κείμενα εἰς μιλλίου περίπου ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν, ἦσαν λείψανα ἄλλης Ταλέσης, καταστραφείσης ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν, ἐφ' ᾧ καὶ οἱ Ταλέσιοι ἐμίσουν τοὺτους· τούτων δ' ἕνεκα καὶ τοῦ Μαμφρέδου ἐπεθύμουν τὸν ὄλεθρον.

Ἐν τούτοις, ὅτε εἶδον ἐμφανισθέντα τὸν στρατὸν τοῦ Καρόλου, ἔκλεισαν τὰς πύλας καὶ ἐφάνησαν θέλοντες ν' ἀντιστῶσιν. Οἱ Προβηγκιανοὶ ἡτοιμάζοντο δι' ἔφοδον, ὅτε ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κοσεντίας, τὴν ἀρχιερατικὴν περιβεβλημένος στολὴν, ἐπλησίασε εἰς τὰ τεῖχη καὶ προσεκάλεσε τοὺς κατοίκους ν' ἀνοίξωσι τὰς πύλας, προσθεὶς ὅτι, ἂν δὲν ὑπήκουον, θὰ ἐτιμωροῦντο ἐπαξίως τῆς ἀπειθείας των, καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ζωῇ καὶ ἐν τῇ μελλούσῃ. Οὕτως, ἡ Ταλέση περιήλθεν εἰς χεῖρας τοῦ Καρόλου, ὡς ἡ Ἱερὴ εἰς χεῖρας τῶν Ἰουδαίων, — πλὴν τῆς κατεδαφίσεως τῶν τευχῶν.

Ὁ Κάρολος ἐτιμώρησε τὴν σκιάν ἐκείνην τῆς ἀντιστάσεως, μὴ τιμήσας ἐπὶ μακρὸν τὴν πόλιν ἐκείνην διὰ τῆς παρουσίας του. Ἐγκαταλιπὼν αὐτήν, ἐβάδισε κατὰ τῆς Ἀγίας Ἀγάθης τῶν Γόθων, οὐχὶ ἐλπίζων ὅτι θὰ περιήρχετο εἰς τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ ὡς περιήλθεν, ἀλλὰ διότι ἦτο ἀνάγκη νὰ τὴν καταλάβῃ, ὅπως δῆποτε, ὡς ἀπειλοῦσαν αὐτοῦ τὰ νῶτα, καθ' ἣν περίπτωσιν ἡ μάχη συνεκροτεῖτο ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ Βενεβέντου. Ἡ εἰμαρμένη ἔδωκεν αὐτῷ καὶ τὴν φορὰν ταύτην περισσότερα ὅσων ἐπεθύμει... καὶ ὁμως αἱ ἐπιθυμίαι εἶναι ἀπὸ φύσεως ἀπεριόριστοι.

Δὲν ἀπείχε πλέον τῶν δύο μιλλίων τῆς

Ἀγίας Ἀγάθης, καὶ ἐπίσημος πρεσβεῖα προσελθοῦσα παρέδωκεν αὐτῷ τὰς κλεῖς τῆς πόλεως, ἐπικαλουμένη διὰ ταπεινοτάτων ἱκεσιῶν τὴν προστασίαν του. Ὁ Κάρολος ἀπήντησεν ὅτι θὰ ἡγάπα αὐτὴν ὡς θυγατέρα του.

Ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη εὐτυχία συνέκινε τὴν καρδίαν του τόσον, ὥστε καίπερ ἄλλως τε λίαν μετριοπαθὴς δὲν ἠδύνατο σχεδὸν ν' ἀρθρώσῃ λέξιν ἐκ τῆς χαρᾶς, ὅτε εἰσῆρχετο εἰς ἀγίαν Ἀγάθην... Εἶδον μάλιστα αὐτόν, ὅτε διήρχετο τὴν πύλιν νὰ κύψῃ ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ ν' ἀσπασθῇ τὸν παραστάτην.

Οἱ τε Ρωμαῖοι καὶ οἱ Γάλλοι, ἐν τῇ περιγησίᾳ μᾶλλον ἢ κατακτῆσει ἐκείνῃ, ἔλεγον ὅτι ἐφαίνετο προφανῶς ἡ χεὶρ τῆς Προνοίας, καὶ αὐτὸς ὁ Κάρολος ἤρχιζε νὰ πείθεται περὶ τούτου.

Πάντες κολακεύονται νομίζοντες ὅτι εἶναι προωρισμένοι, καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ νουνεχέστεροι. Ὁ Κάρολος, ὠπλισμένος ὡς ἦτο, μετέβη εἰς τὸν ναόν, ὅπου φυλάσσονται τὰ ἱερὰ λείψανα τοῦ ὁσίου Μηνᾶ, καὶ ἠὺχαρίστησε τὸν Ὑψίστον. Ἐξερχόμενος τοῦ ναοῦ, συνήντησεν ἕνα τῶν ἀξιωματικῶν του, ὃν εἶχεν ἀφίση εἰς τὴν πύλιν, καὶ ὅστις πλησιάσας ἀσθμαίνων, ὡς ἄνθρωπος τρέξας πολὺ, εἶπεν αὐτῷ :

— Βασιλεῦ, ἄνδρες φέροντες λευκὴν σημαίαν, εἶναι εἰς τὴν πύλιν. Νὰ τοὺς εἰσαγάγῃς ; Ζητοῦσι νὰ ὁμιλήσωσι πρὸς ὑμᾶς.

— Εἰσάγαγε αὐτοὺς ἀμέσως, κύρ Λακροῦ. Ὁ φίλος δὲν πρέπει νὰ περιμένῃ ἐν τῇ θύρᾳ τοῦ φίλου. Θὰ ἤμεθα ἐν τῷ Δημομαρχεῖῳ.

Ὁ Κάρολος τὴν φορὰν ταύτην ἠπατήθη. Ἐκεῖνοι, οὓς ὑπεδέξατο ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Δημομαρχεῖου, μετὰ τῆς ἀπλότητος καὶ προσηνείας, ὅπως σχηματίσωσι καλὴν ἰδέαν περὶ αὐτοῦ, δὲν ἦσαν φίλοι. Τὴν φορὰν ταύτην ἔσπειρεν ἐπὶ τῆς ἄμμου. Οἱ εἰσελθόντες δὲν ἔπεσαν εἰς τὴν παγίδα. Εἰς αὐτῶν μάλιστα, ὁ κατὰ τὰ φαινόμενα πρῶτος τῆς πρεσβείας, διὰ στρατιωτικῆς τραχύτητος τὸν ἠρώτησε :

— Εἰσθε σεῖς ὁ Κάρολος κόμης τῆς Προβηγκίας ;

Ἡ ὑπερηφανία τοῦ κόμητος προσεβλήθη ἐκ τῆς τοιαύτης ἐρωτήσεως, ὅθεν οὗτος ἀναλαβὼν τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ὑπεροφίαν ἀπήντησεν :

— Εἰμεθα.

Ὁ ἱππότης, χωρὶς νὰ ὑποκλιθῇ, προσέθετο :

— Λοιπὸν, κύριε κόμη, ἡ Αὐτοῦ Γαληνότης, Μαμφρέδης ὁ Α' ὁ βασιλεὺς τῆς Σικελίας, ὁ κύριός μου, με ἀποστέλλει πρὸς ὑμᾶς πρεσβευτήν, προτείνων ὑμῖν, ἂν εὐαρεστήσῃτε, μηνιαίαν ἀνακωχὴν ἐπὶ ὁροῖς, καί...

— Πῶς ὀνομάζεσθε, γενναῖε ἱππότης ;.. εἶπε, διακόψας αὐτὸν ὁ Κάρολος.

— Ἰορδάνης μαρκήσιος Λάνσιας.

— Λοιπὸν, γενναῖε μαρκήσιος Λάνσιας, ἐπιστρέψατε ἀμέσως καὶ εἰπέτε εἰς τὸν σουλτάνον τῆς Λουκέρας ὅτι μετ' αὐτοῦ οὔτε ἀνακωχὴν, οὔτε εἰρήνην θέλομεν,

καὶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγων ὥρων ἡ ἡμεῖς θ' ἀποστείλωμεν αὐτὸν εἰς τὴν κόλασιν, ἡ αὐτὸς θ' ἀποστείλῃ ἡμᾶς εἰς τὸν παράδεισον.

Οὕτως ἐλάλει ὁ Κάρολος, αὐθάδης ἀπὸ τέχνης καὶ φύσεως. Εἰς τῶν μετὰ τοῦ Ἰορδάνου ἱπποτῶν, ἔχων τὴν ἀσπίδα του διαγωνίως πρὸ τοῦ στήθους, ἐπίτηδες, ὅπως φαίνεται καλλίτερον τὸ ἐπ' αὐτῆς ἔμβλημα, ὅπερ ἦτο κεραυνὸς πίπτων ἀπὸ τῶν νεφῶν καὶ κατακρημνίζων πύργον, μετὰ τοῦ λογίου: ἀπὸ κεκρυμμένης χειρὸς ἐξακοντίζεται, — ὁ ἡμέτερος Γίνος, ὅστις ἠθέλησε νὰ συμμετάσχη τῆς πρεσβείας καὶ πρὸς περιφρόνησιν, καὶ ἐξ ὑπεροφίας, διότι αὕτη εἶναι ὁ χνοὺς τῆς ἀνδρείας, ὡς ὁ φόβος εἶναι ὁ τῆς συνέσεως, ἔφερε τὸ ἔμβλημα ἐκεῖνο, ὅπως οἱ Γάλλοι ἱππῶται ἀναγνωρίσωσιν αὐτὸν εἰς τὸν νικητὴν τοῦ ἐν Ρώμῃ ἀγῶνος, μὴ ἀνεχθεὶς τοὺς ὑπερηφάνους τοῦ Καρόλου λόγους ἀνεφώνησε :

— Κύριε κόμη, εἰσθε συνετὸς ἀνὴρ· δέχθητε λοιπὸν τὴν ἀνακωχὴν, διότι, τῇ ἀληθείᾳ, σὰς ὀρκίζομαι ὅτι εἶναι διὰ σὰς κέρδος.

— Τί λέγει αὐτὸς ὁ γίγας, ὁ ὁποῖος, ἂν μὴ ἀπατώμεθα, εἶναι ὁ νικήσας ἐν τοῖς ἀγῶσι τῆς Ρώμης ; ... ἠρώτησεν ὁ Κάρολος τινὰς τῶν βαρόνων του.

— Μεγαλαυχεῖ καὶ ἀπειλεῖ...

— Μεγαλαυχεῖ !

— ὦ ! κύριε κόμη, προσέθετο ὁ Γίνος... εἰσθε συνετὸς ἀνὴρ... καὶ δέχθητε τὴν ἀνακωχὴν, διότι οὔτε θὰ εὐρίσκετε πάντοτε προδότας νὰ ἀφίνωσιν ὑμῖν ἐλευθέραν τὴν διαβάσιν, οὔτε πάντοτε οἱ Σαρακηνοὶ θὰ ἐγκαταλείπωσι τὰς θέσεις των... οὔτε τὸ Βενεβέντον.

— Γενναῖε ἱππότης, ... εἶπεν ὁ Κάρολος πλησιάσας εἰς τὸν Γίνον... ὑπόσχεσαι ἡμῖν ὅτι θὰ πολεμήσωμεν πρὶν ἢ εἰσέλθωμεν εἰς Βενεβέντον ;

— Ἰππότης τῆς τύχης, νομίζεις ὅτι ἠνώθην μετὰ τῶν ἐχθρῶν σου, ὅπως σὲ ἴδω θριαμβεύοντα ;

— Εἰζέυρε ὅτι ἀρεστοτέραν εἶδῃσιν ταύτης δὲν ἠδύνασο νὰ μοὶ ἀναγγείλῃς... Λάβε δὲ διὰ τὴν εὐγενῆ σου ταύτην πρεσβείαν εἰς ἀμοιβὴν τὸ ξίφος μου.

— Μοὶ ἀρκεῖ τὸ ἰδικόν μου, ὅπως σὲ φονεύσω, κόμη. Μοὶ ἐκληροδότησεν αὐτὸ ὁ πατήρ μου, ὡς εἰς ἐκεῖνον τὸ ἐκληροδότησεν ὁ πάππος μου. Ἡμεῖς οἱ Ἴταλοι δὲν συνειθίζομεν νὰ ἔχωμεν πολλὰ ξίφη, διότι δὲν συνειθίζομεν νὰ τὰ παραδίδωμεν.

Ὁ Κάρολος συνέσπασε τὰς ὀφρὺς καὶ τὸν διέκοψεν εἰπὼν :

— Ἔστω, ὡς ἐπιθυμεῖτε, γενναῖε ἱππότης. Μίαν ὁμως χάριν ζητοῦμεν παρ' ὑμῶν, νὰ φέρετε εἰς τὸν Μαμφρέδην τὸ χειρόκτιόν μας, ὡς σημεῖον προκλήσεως εἰς μάχην διὰ τὴν αὐριον, καὶ νὰ εἰπῇτε αὐτῷ ἐκ μέρους ἡμῶν, ὅτι ἂς παύσῃ καὶ μίαν φορὰν νὰ φεύγῃ ἐνώπιόν μας· ἥρωα βεβαίως οὐδέποτε ἐθεωρήσαμεν αὐτόν, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἀνθρώπων... Ὅτε ἀνεχωρήσαμεν ἐκ Γαλλίας, ἐφέραμεν μεθ' ἡμῶν πολεμιστάς, διότι ἐνομιζομεν ὅτι ἡρχόμεθα νὰ κατακτῇσωμεν τὴν Νεάπολιν.

JULES LERMINA

A. B.

A'

"Αν, ὡς εἶπεν ὁ Σατωβριάνδος, ἡ εὐτυχία ἐγκρίεται ἐν τῇ ἔξει, ὁ κύριος Πολλέ, ἀρχαῖος συμβολαιογράφος, ἐν ἀναπαύσει ἤδη τὸν βίον διάγων, ἡδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀνθρώπος ἐντελὼς εὐτυχής.

Οὐδέποτε ὑπαρξίς τῇ ἀληθείᾳ ἐγένετο ἀκριβέστερον χρονομετρική.

Πωλήσας τὸ γραφεῖόν του, καίπερ νέος ἀκόμη — ἐν ἡλικίᾳ τεσσαράκοντα τριῶν ἐτῶν, ἔνεκεν οἰκογενειακῆς καταστροφῆς, καθ' ἣν ἀπωλέσθησαν ἡ σύζυγος καὶ τὸ νεαρόν αὐτοῦ τέκνον ἀπέναντι τοῦ Κουρσέιλ κατὰ τινὰ θαλάσσιον περίπατον — ὁ κύριος Πολλέ εἶχεν ἀποσυρθῇ εἰς οἰκίσκον τινά, κατὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ Πασσύ, καὶ αὐτόθι ἔζη μόνος μετὰ γηραιῶς οἰκονόμου, διευθετήσας τὸν βίον του διὰ κανονικότητος οὐδέποτε μεταβαλλομένης.

Ἐγειρόμενος καθ' ἑκάστην εἰς τὰς 23 κατέβαινε εἰς τὸν κήπὸν του, περιεφερέτο μικρὸν ἐν αὐτῷ, ρίπτων βλέμμα ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν του· τῇ ἐβδόμῃ δ' ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν, εὗρισκεν ἑτοιμὸν τὸν καθημερινὸν καφέν του, καὶ ἔπειτα ἀνῆρχετο εἰς τὸ σπουδαστήριόν του· τῇ ὁγδόῃ αἱ ἐφημερίδες, ἃς ἀνεγίνωσκεν εὐλαβῶς, ἐβδομαδιαίᾳ τινὰ ἢ μηνιαία περιοδικὰ ἡλλασσον μόνον, ἀλλὰ καθ' ὥρισμένην ἡμέραν καὶ ἡ πνευματικὴ αὐτῆ τροφή· τῇ ἐνδεκάτῃ τὸ σοβαρὸν πρόγευμα, τερπνῶς διασκεδάζομενον διὰ τῆς ἀναγνώσεως, στήριζόμενον τοῦ βιβλίου ἐπὶ τῆς φιᾶλης δεξιᾶς, οὐδέποτε δὲ ἀριστερᾶς. Εἰς τὰ ἐλάχιστα ταῦτα, ὡς τὴν τοποθέτησιν καθίσματος, τὴν θέσιν φιάλης, ἡ ἐλαχίστη μεταβολὴ ἤθελε προξενήσῃ αὐτῷ ἀληθὴ βάσανον.

Καὶ ἡ ἐντολὴ δὲ τῆς γηραιᾶς κυρίας Γρανσόν, ἥτις τὸν ὑπηρετεῖ ἀπὸ δέκα ἐτῶν, ἀφ' οὗτο δηλαδὴ εἶχε κλεισθῇ ἐν τῷ ἀναχωρητηρίῳ του, ἦτο νὰ μεριμνᾷ περὶ τῆς δικαιώσεως τοῦ παρόντος.

Καὶ αὕτη δ' εἶχεν ἀποδεχθῇ τὴν ἐντολὴν ταύτην καὶ βαθυμῶς εἶχε συνειθίσῃ εἰς τὴν ὑπέρμετρον τήρησιν αὐτῆς, κανονίζουσα πάσας τὰς πράξεις, εἰς ἃς ἐμελλε νὰ λάβῃ μέρος, κατὰ τὴν ἀκαμπτον πορείαν τοῦ ἐκκεμεῶς, περιμένονσα, ἵνα καλέσῃ τὸν κύριόν της, ὅπως ὁ δαίκτης τεθῇ ἐπὶ τοῦ λεπτοῦ ἀκριβῶς, διαφυλάττουσα ἐν τῇ κεφαλῇ της τὴν ἀκριβὴ τοπογραφίαν τῶν τόπων καὶ τῶν πραγμάτων, καὶ οὕτω κατορθοῦσα τὴν τελειοποίησιν τοῦ status quo.

Τῇ μεσημβρίᾳ, ὁ κύριος Πολλέ ἐκοιμᾶτο τὸν μεταμεσημβρινὸν ἐπὶ τρία τέταρτα τῆς ὥρας, εἰτα δ' ἤρχιζε τὴν ἐργασίαν, ἃτε κατεπιλημένος ὑπὸ τοῦ πάθους τῶν ἱστορικῶν ἐρευνῶν.

Ἀπὸ τῶν τεσσάρων μέχρι τῶν 23 ἔκαμνεν ἕνα περίπατον, οἷοσδήποτε ἦτο ὁ καιρὸς, εἰς τὸ δάσος τῆς Βονωνίας, ὑπὸ

τὰς δενδροστοιχίας· ἔπειτα δὲ ἤρχετο τὸ γεῦμα, κατὰ τὸ ὅποιον ἐπιμελῶς ὁ κύριος Πολλέ ἀνεγίνωσκεν ἐσπερινήν τινα ἐφημερίδα, ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου στίχου.

Καίπερ δ' ἐντελὼς ἀποκεχωρηκὼς ἀπὸ τοῦ κόσμου, ὁ κ. Πολλέ, εἶχεν ὡς σύμβολον ὅτι, ἐπειδὴ ἦτο Παρισινός, οὐδὲν ἐξ ὧσων ἦσαν παρισινὰ, ἔπρεπε νὰ εἶνε ξένα δι' αὐτόν.

Καὶ οὐ μόνον κατερρόφα εὐσυνειδήτως τὰ ἄρθρα τῆς παγκοσμίου πολιτικῆς, γαλλικῆς ἢ ξένης, — καὶ ἐν τῇ ἀπομονώσει του ἐξήπτετο ζωηρῶς ὑπὲρ τῶν γυναικῶν του — ἀλλὰ πρὸς τούτοις παρηκολούθει λίαν προσεκτικῶς καὶ τὰς ἐπιφυλλίδας χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ παραμελῇ τὰς εἰδήσεις τῆς ἡμέρας, τοὺς θεατρικοὺς θορύβους, καὶ πρὸ πάντων τὰ διάφορα συμβάντα.

Διὰ ταῦτα μάλιστα ὡς καὶ διὰ τὰ δικαστικὰ ἔτρεφεν ὅλως ἰδιαιτέραν ἀγάπην. Ἐδόξαζεν ὅτι εἰς τὰς εἰδικὰς ταύτας στήλας εὗρισκε τις κάλλιστα συνοψιζόμενον τὸν βίον ἐνὸς λαοῦ. Τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας, αἱ δικαστικαὶ συζητήσεις, ἐλάμβανον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του σπουδαιότητα ἐκθέσεως παριστώσης εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ γνωρίζοντος ν' ἀναγινώσκῃ τὴν ἀκριβὴ κατάστασιν τῆς κοινωνίας.

Ἀπὸ τῶν ὀκτῶ μέχρι τῶν δέκα... Ἐδῶ, κατὰ τὰς ἡμέρας, αἱ συνήθειαι, ἂν καὶ ἐβδομαδιαίως ἐπαναλαμβάνοντο, δὲν ἦσαν αἱ αὐταί.

Δις τῆς ἐβδομάδος, τὴν κυριακὴν καὶ τὴν πέμπτην, ὁ κύριος Πολλέ ἐδέχετο ἐπισκέψεις.

Δὲν πρέπει δὲ νὰ ὑποτεθῇ ὅτι διετῆρει μεγάλας σχέσεις, διότι βεβαίως ἡγάπα ἀρκούντως τὴν ἡσυχίαν του, ὥστε νὰ θέλῃ νὰ πληροῖ θορύβου τὴν ἡμερὸν οἰκίαν αὐτοῦ.

Τῇ κυριακῇ εἰς τὰς ὀκτῶ ἀκριβῶς ἔφθανε συγγενῆς τις αὐτοῦ, γεροντοκόρη, ἀδελφὴ τῆς πολυκλαύστου συζύγου του, καὶ ἐπὶ δύο ὥρας συνδιελέγοντο, συχνότατα δὲ περὶ τῆς ἀποθανούσης.

Ἡ δεσποινὶς Ἄννα Καρδινιέ, οὕτως ὠνομάζετο, ἦτο νοήμων, ἦν ἐρωτικὴ τις διάψευσις, εἰλικρινέστατα ὁμολογουμένη, εἶχε καταπίσῃ εἰς τὸ νὰ μείνῃ ἄγαμος, καὶ ἥτις εἶχεν ἀρκεσθῇ μὲ μικρὰν τινα ἀναπαυτικὴν γωνίαν ἐν μοναστηριακῷ κοινοβίῳ, οὗτινος ἦτο ὑπότροφος· χωρὶς νὰ εἶνε καθόλου ἐθελοθρησκός· ἦτο λογικῶς πιστή, μηδαμῶς φροντίζουσα περὶ τῆς διαδόσεως τοῦ θρησκευματός της.

Εἰς τὰς δέκα ἀκριβῶς ἡ κυρία Γρανσόν ἐπορεύετο νὰ ζητήσῃ ἄμαξαν, ὁ κύριος Πολλέ συνῴδευε τὴν γυναικαδέλφην μέχρι αὐτῆς καὶ ἔκλειεν αὐτὸς τὴν θυρίδα, καὶ αὐτὸς διὰ τῆς αὐτῆς φωνῆς καθ' ἑκάστην Κυριακὴν, εἰς τὰς δέκα ἀκριβῶς, ἔλεγεν εἰς τὸν ἄμαξηλάτην τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐν Ὠτέιλ οἰκίας μετὰ τῆς συστάσεως ταύτης:

— Θὰ περιμένῃς, ἔ; ἕως οὗτο ἡ κυρία εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν της.

"Αν ἡδυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν ὅ,τι συμβαίνει, θὰ ἐφέρομεν μεθ' ἡμῶν νεανίσκους τῶν αἰθουσῶν καὶ τροβαδούρους καὶ θὰ ἐπολιορκούμεν τὰς πόλεις δι' ἐρωτοπλάνων. Τί θὰ ἔλεγον ἐν τῇ αὐλῇ τῆς Γαλλίας, ἂν ὁ κόμης τοῦ Ἀνζιού ἀνῆρχετο ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ θρόνου τῆς Νεαπόλεως, χωρὶς νὰ ξιφουλκῇ;... Τοιοῦτοι εἶναι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Φρειδερίκου; Ὡ! εἰπέ, παρακαλῶ, εἰς τὸν κύριόν σου, νὰ μὴ μᾶς στερήσῃ τῆς φήμης μιᾶς νίκης, οὐδὲ νὰ στερήσῃ ἑαυτὸν μεγάλῃς δόξης... διότι ἡ ἐντιμότερα πράξις τῆς ζωῆς του θὰ ἦναι ν' ἀποθάνῃ διὰ χειρὸς ἐνὸς τῶν υἱῶν τῆς Γαλλίας.

Ὁ Γίνος ἤθελε ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ὁ κόμης ἔστρεψεν αὐτῷ τὰ νῶτα καὶ μετέβη εἰς ἄλλην αἶθουσαν.

Παρετήρησε τὸ εἰς χεῖράς του μείναν χειρόκτιον, καὶ ἰδὼν ὅτι μόλις ἐκάλυπτε τὸ ἥμισυ τῆς χειρὸς του ἐμειδίασεν, εἶτα, τείνας τὴν χεῖρα πρὸς τὴν θύραν, δι' ἧς ἐξῆλθεν ὁ κόμης, ἀνέκραξε:

— Θὰ κρατήσω δι' ἐμὲ τὸ χειρόκτιον τοῦτο, καὶ σοὶ ὀρκίζομαι, κόμης, ὅτι, καὶ ἂν ἔτι νικήσουν οἱ ἰδιοὶ σου — τὸ ὅποιον νὰ μὴ δώσῃ ὁ Ἅγιος Ἀμβρόσιος, — δὲν θ' ἀπολαύσῃς τοὺς καρποὺς τῆς νίκης των, ἂν μὴ ἡ χεῖρ μου καὶ ἡ τῶν ἰδικῶν μου παραλύσωσιν ἐν τῇ μάχῃ.

"Ἡγγικεν ἡ ὀλεθρία στιγμή.

Ὁ Μαμφρέδης, τὴν ἐπιούσαν, προσκαλέσας πολεικὸν συμβούλιον, εἶπεν εἰς τὸν κόμητα Ἰορδάνην τοῦ Ἀγγαλῶνος:

— Βλέπετε τῶρα, Ἰορδάνη, ἂν ἡλήθευσεν ἡ προαίθεσίς μας; Δὲν σὰς τὸ εἶπομεν, ὅτι ἐκ τῆς ἀνακωχῆς ταύτης δὲν θὰ ἐκερδιζόμεν ἄλλο ἢ τὴν ἀτιμίαν ὅτι τὴν ἐπρωτεῖναμεν;

— Βασιλεῦ, ἄδικον ἔχει ὅστις χάνει... Σεῖς, διὰ νὰ νικήσετε, ὠφελετε νὰ πράξετε οὕτω... Ὁ ἔχθρος δὲν συνελήφθη εἰς τὴν παγίδα, ἃς προσπαθήσωμεν νὰ τὸν ἐξανакάσωμεν.

— Λέγετε, Ἰορδάνη.

— Οἱ αὐτοὶ λόγοι, οἱ ὅποιοι θὰ κατέστρεφον τὸν Κάρολον εἰς Ἅγιον Γερμανόν, θὰ τὸν καταστρέψουν καὶ εἰς Βενεβέντον. Ἄς συλλάβωμεν, κατὰ τὸ λεγόμενον, τὸν λαγῶν μετ' ἅμαξιν. Μὴ λυπηθῇτε ν' ἀναβάλλετε. Ἡ ἀναβολὴ καταστρέφει τὸν ἐχθρόν, καὶ τὴν ὕμετέραν Γαληνότητα ἐνισχύει διὰ τῶν ἀνδρῶν, τοὺς ὁποίους ὁ Κορράδος τῆς Ἀντιοχείας ἔχει ἐν Ἀβρούτσῳ, καὶ δι' ἐκείνων τοὺς ὁποίους οἱ κόμητες τῆς Βεντιμίλλιας καὶ τῆς Καπέκης συναθροίζουσιν ἐν Καλαβρίᾳ καὶ Σικελίᾳ... δίδουσα προσέτι καιρὸν εἰς τοὺς βαρόνους νὰ φέρωσιν ἕκαστος τὸν ἀναλογούντα αὐτῷ ἀριθμὸν τῶν ἀνδρῶν.

— Κόμης τῆς Ἀγγαλῶνος, εἶπεν ὁ Μαμφρέδης, τὰ πράγματα δὲν ἔχουσι νῦν, ὡς ἐν Ἀγίῳ Γερμανῳ... τῶρα θὰ ἦτο ὀλεθριον ὅ,τι τότε ἦτο ἐπωφελές. Ἡ τιμὴ ἡμῶν ἀπαιτεῖ ἐπανόρθωσιν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ